

Arrest

nr. 211 485 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / 5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018, datum waarbij de onderhavige zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 13 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 maart 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 11 april 2016 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2015 werd ingediend en op datum van 18.11.2015 geactualiseerd werd door:

K., B. M. (R.R.: …)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te O. op (...)1995

adres: (...)

ook gekend als: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 12.01.2016 met een beslissing van weigering van verblijf en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene volgde als minderjarige ook de asielprocedure van zijn moeder, K. F. I. (R.R. ...). Hun gezamenlijke asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2007 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar voor zijn asielprocedure en één jaar en één maand voor de asielprocedure die hij doorliep samen met zijn moeder – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoeker haalt aan dat hij op heden volkomen geworteld is in België waarbij het knooppunt van zijn emotionele en economische activiteiten in België liggen, in de zin van artikel 8 EVRM en dat hij zich dermate aangepast heeft dat een terugkeer onmogelijk is. Ter staving hiervan legt betrokkene acht getuigenverklaringen voor (waarvan vier verklaringen werden opgesteld door geburen, één door een winkelier, één door een VZW en twee van vrienden). M.b.t. zijn economische activiteiten legt betrokkene geen enkel stuk voor. Hij legt wel schoolattesten voor waaruit blijkt dat hij zijn secundair diploma behaalde op 30.06.2015 en momenteel het zevende specialisatiejaar industriële elektriciteit volgt. Echter, dit toont niet aan dat hij in België het knooppunt van zijn economische activiteiten heeft opgebouwd, het toont enkel aan dat hij hier naar school gaat. We stellen aldus vast dat betrokkene er niet in slaagt om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het knooppunt van zijn economische en emotionele activiteiten in België dermate groot is dat er sprake zou kunnen zijn

van een schending van artikel 8 EVRM of dat een terugkeer onmogelijk zou zijn. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft zijn scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene (evenals zijn moeder) steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene op dit ogenblik reeds twintig jaar oud is en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt in dit kader verder nog aan dat het verlies van een schooljaar wanneer deze opleiding bijna afgerond is en per definitie een tewerkstelling zal opleveren in een knelpuntberoep wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Echter, betrokkene loop hier op de feiten vooruit. Hij heeft zijn schooljaar nog niet afgerond en hij is nog niet tewerkgesteld in een knelpuntberoep, hij legt evenmin een arbeidscontract voor. Het gaat hier dus op een loutere bewering die vooruitloopt op de feiten. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept in dit kader verder nog op de overeenkomsten tussen zijn dossier en dat van Navid Sharifi en Hassan Masood. Verwijzing naar "gelijkaardige dossiers" vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Volledigheidshalve merken we op dat in de aangehaalde dossiers geen machtiging tot verblijf werd afgeleverd op basis van een prangende humanitaire situatie. Het is dan ook enigszins vreemd te noemen dat betrokkene zich net op deze dossiers beroept.

M.b.t. de uitspraken van de staatssecretaris en zijn beleid merken we op dat de aangehaalde uitspraken van de staatssecretaris betrekking hebben op jongeren die als niet-begeleide minderjarige in België zijn toegekomen en werkzaam zijn in een knelpuntberoep. Echter, dit is niet van toepassing op betrokkene. Betrokkene kwam samen met zijn moeder naar België en hij is niet tewerkgesteld in een knelpuntberoep, hij volgt een opleiding waarmee hij mogelijks tewerkgesteld kan worden in een knelpunt beroep. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, eventueel in een knelpuntberoep, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zonder diploma, een vogel voor de kat zou zijn en hij verwijst naar de werkloosheidscijfers in regio van herkomst, die torenhoog zouden zijn. Echter, we stellen vast dat betrokkene in het bezit is van zijn diploma secundair onderwijs, dat hij hier behaalde. De bewering dat hij zonder diploma een vogel voor de kat zou zijn, is aldus foutief. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen verdere opleidingen zou kunnen volgen. Met betrekking tot de werkloosheidscijfers, deze cijfers gelden voor alle inwoners van zijn regio van herkomst en kunnen dan ook niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien gaat het hier slechts om een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst de aanvraag om de machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat hij een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De verwijzing naar artikel 2.1.2M2 van de omzendbrief van 15 december 1998, dus naar de elementen van integratie (met name het feit dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat het asielgehoor van betrokkene in het Nederlands plaatsvond zonder aanwezigheid van een tolk, dat hij eveneens de Franse taal machtig zou zijn, dat hij binnen zeer korte tijd tewerkgesteld zal kunnen worden, dat hij op het einde van het jaar zijn diploma zal behalen, dat hij een opleiding volgt voor een knelpuntberoep, dat hij via zijn tewerkstelling zal bijdragen aan de Belgische samenleving, dat hij een meerwaarde zou uitmaken voor de Belgische maatschappij, dat hij een zeer ruime vriendenkring zou hebben opgebouwd, dat hij volledig verwesterd zou zijn, dat hij zich thuisvoelt in België en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland." (stuk 1)

'Buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn "omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 91).

Of nog:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet."
(RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker “onmogelijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;
- De redenen die het een verzoeker “zeer moeilijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Het woord ‘moeilijk’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

“moeilijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord):

1 slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen”

(www.vandale.nl)

Dit maakt aldus dat “zeer moeilijk” in de zin van “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” ofte “een moeilijke kwestie”.

Er dient aldus benadrukt dat iets niet per definitie onmogelijk moet zijn om een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw. uit te maken. Het volstaat indien een verzoeker kan aantonen dat het “slechts met zeer veel inspanning op te lossen” valt, minstens een “moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren” uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in diens land van herkomst om op ontvankelijke wijze een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. in te dienen.

Zoals hierna wordt verduidelijkt is het in casu evident en in alle redelijkheid (cfr. redelijkheidsbeginsel) niet te ontkennen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarbij het hem ‘zeer moeilijk’ valt, minstens het ‘een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren’ uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van diens land van herkomst (deelrepubliek Ingoesjetië).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing telkens punt voor punt waarom een bepaald door verzoeker opgeworpen element geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Verweerder verliest evenwel de werkelijkheidszin uit het oog, waarbij het geheel aan omstandigheden samen genomen, wel degelijk ontegensprekelijk aantonen dat het voor verzoeker “buitengewoon moeilijk” ofte een “moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren” is om diens verzoek niet in België doch in zijn land van herkomst in te dienen.

Anders oordelen holt artikel 9bis Vw. en het woord “moeilijk” uit tot volkomen nutteloze/inhoudloze bepalingen.

Zo is er het gegeven dat de situatie in Ingoesjetië misschien niet van die aard is dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hier de subsidiaire beschermingsstatus aan koppelt, doch verweerder kan/mag ook niet blind zijn voor de werkelijke situatie zoals ook letterlijk bevestigd door het CGVS (en zoals door het CGVS ook aan verweerder overgemaakt) (stuk 3):

“(…) blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.”

Het CGVS dient o.a. zelfs te erkennen dat er een toename is van het aantal incidenten in Ingoesjetië (stuk 3)

Zelfs indien deze toegenomen onveiligheidssituatie niet van die aard is om tot een subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw. over te gaan door het CGVS, kan dit door verweerder niet weggerelativeerd worden als zijnde per definitie géén buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis Vw.

Immers, in combinatie met alle overige elementen (zie infra) maakt deze situatie het verzoeker wel degelijk buitengewoon moeilijk (en gevaarlijk) om diens aanvraag voor verblijfsmachtiging te zien indienen in zijn land van herkomst. De controle van de buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vw. dient een controle in concreto te zijn, waarbij de heikele situatie in een land van herkomst wel degelijk mede in overweging dient te worden genomen.

Zo oordeelt het CGVS o.a. ook "(...) dat u in geval van terugkeer de lokale taal niet meer goed beheerst, u uw studie in België niet zou kunnen voortzetten en uw in België gemaakte vrienden niet langer zou zien (CGVS p. 9). Het CGVS is van mening dat deze elementen niet voldoende zwaarwichtig zijn om als (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, beschouwd te worden" (stuk 3) Andermaal is het zo dat deze elementen uiteraard wel degelijk hun waarde hebben in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw., zelfs indien ze niet van die aard zijn om tot een bescherming conform de Conventie van Genève te leiden.

Verweerder oordeelt strijdig met artikel 9bis Vw. door de bepaling "buitengewone omstandigheden" identiek te beoordelen als art. 48/3 en 48/4 Vw. en bijgevolg te oordelen dat geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden doordat "geen enkel nieuw element wordt toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voren bracht" (stuk 1). De uitermate instabiele situatie in Ingushetië zoals bevestigd door het CGVS dient wel degelijk mede in rekening te worden gebracht in concreto bij de verdere beoordeling van de aanvullende redenen zoals door verzoeker ontwikkeld ten bewijze van diens buitengewone omstandigheden.

Immers is het daarnaast zo dat verzoeker diens zevende jaar (= specialisatiejaar) industriële elektriciteit aan het afronden is, terwijl hij met diens diploma met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een job in een knelpuntberoep kan vinden en alsdan kan werken en bijdragen aan de Belgische samenleving en sociale zekerheid.

Het is waarlijk absurd dat verzoeker wordt verweten door verweerder dat hij geen arbeidscontract voorlegt ("hij heeft zijn schooljaar nog niet afgerond en hij is nog niet tewerkgesteld in een knelpuntberoep, hij legt evenmin een arbeidscontract voor (...) een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.").

Verzoeker houdt het niet bij blote beweringen inzake zijn quasi zekerheid van tewerkstelling in België (waarbij hij dan actief bijdraagt aan de Belgische Sociale Zekerheid en helpt om het probleem van de vergrijzing in België aan te pakken), terwijl hij in Ingushetië in een republiek met steeds meer aanslagen en een uitermate hoge werkloosheid terecht komt. In die zin verduidelijkt het verzoek cfr. art. 9bis Vw. zeer duidelijk:

"Tweede verzoeker is aldus op een zucht van het behalen van zijn diploma. Bij terugkeer is tweede verzoeker, zonder diploma, een vogel voor de kat. De werkloosheidscijfers in INGOESJETIË zijn toegenomen
(http://unemploymentinrussia.com/republic_of_ingushetia.aspx).

De opleiding 'Elektrische installaties' die tweede verzoeker op heden volgt is bovendien een knelpuntberoep
(<http://www.vclab.be/trendsdoc/vacatureanalyse/lijst%20knelpuntberoepen%202014%20-%20kwantitatieve%20oorzaak.pdf> - p. 3)."

Een beetje redelijkheid dient verweerder als overheidsdienst toch in acht te nemen. Binnen twee maand studeert verzoeker af in een richting waarin wordt gesmeekt om werknemers ... doch er wordt hem op 17.03.2016 verweten dat er geen arbeidsovereenkomst is, waardoor er geen sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid.

Dergelijk standpunt komt nogal cynisch voor...

Zeker gezien de Staatssecretaris in alle media de mond vol heeft over inzetten op positieve/actieve migratie.

"Migratie is zo oud als de mensheid zelf en in essentie een positief verhaal. Een verhaal van hoop op verandering en vooruitgang. Of dat zou het toch moeten zijn. Maar het huidige migratiebeleid is onevenwichtig. Brengt migratie op dit moment wel vooruitgang? Een migratiebeleid waarin de actieve migratie maar een fractie uitmaakt van de balans is niet alleen economisch onverantwoord maar ook asociaal.

Een nieuw migratieverhaal zet in op actieve migratie

Voor de N-VA gaat het zelfs niet op de eerste plaats over het aantrekken van minder migranten. We moeten vooral selectiever durven zijn. Hoeveel migranten willen we aantrekken? Wie mag binnen en hoe gaan we die binnenhalen? Dat zijn vragen waar elke "sociaal-economische herstelregering" een

antwoord op moet formuleren. Want de noodzaak van een weloverwogen actieve migratie wordt steeds groter in onze vergrijzende kennissamenleving.

Een nieuw migratieverhaal zet daarom in op actieve migratie. Het streefdoel is minstens het Europese gemiddelde behalen waarbij 54 procent van de verblijfstitels wordt afgeleverd aan arbeids- (34 procent) en studiemigranten (20 procent). Ambitieuw maar niet onhaalbaar.

Zo pleiten wij onder andere voor een beursstelsel voor talentvolle studiemigranten, gezamenlijk gefinancierd door publieke en private partners. Met deze beurzen kunnen beloftevolle en innovatieve geesten van over de hele wereld zich ontwikkelen in en een band vormen met Vlaanderen. Zulke initiatieven zijn er nog veel te weinig.

<http://www.theofrancken.be/mening/nationaal/nieuws/opinie/we-moeten-selectiever-durven-zijn-bij-het-aantrekken-van-migranten>)”

Staatssecretaris Francken wenst in te zetten op méér actieve dan passieve migratie, wat evident inhoudt dat een bevestiging van een verblijfsmachtiging aan economisch actieve migranten – i.c. de opleidingen m.o.o. tewerkstelling – zich evident aandient. Hierover liet de huidige Staatssecretaris veelvuldig optekenen:

“Maar natuurlijk zal ik het anders aanpakken dan zij. Ik heb het altijd moeilijk gehad met de uitwijzing van de jonge Afhaan Navid Sharifi. Toen dacht ik: in godsnaam, waar gaat dit over? Mijn reputatie als keiharde is manifest fout. Mijn prioriteit is niet het terugsturen van een goed geïntegreerde jongere die hier op zijn dertiende is aangekomen, die actief is bij de scouts, die les heeft gevolgd aan de vakschool en nu aan de slag is in een knelpuntberoep. Met zulke uitzettingen hou ik mij niet bezig, punt uit.” (KNACK 17 december 2014, p. 71).

De gelijkenissen met de situatie van verzoeker is nochtans frappant, doch de Staatssecretaris is duidelijk niet van zijn woord, met zulke uitzettingen houdt hij zich klaarblijkelijk wél bezig.

Om zich enigszins hieruit te praten stelt verweerder dat de analogie met Navid Sharifi niet zou opgaan gezien verzoeker hier samen met zijn moeder is binnengekomen, terwijl Navid Sharifi als niet begeleide minderjarige vreemdeling is binnengekomen. Beiden hebben evenwel een negatieve asielprocedure doorlopen nadat ze als minderjarige in België zijn binnengekomen, zodat de vergelijking wel degelijk opgaat. Vervolgens stelt verweerder dat Navid Sharifi werkzaam was in een knelpuntberoep en verzoeker niet.

Dit gaat niet op.

Verzoeker bewijst binnen anderhalve maand af te studeren in een richting dat de poort opent voor tewerkstelling in een knelpuntberoep (nl. hetzelfde beroep van de heer Sharifi). Oordelen dat in hoofde van Navid Sharifi wél sprake is van een buitengewone omstandigheid omdat hij die job als elektricien al heeft, terwijl in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheid zou zijn (omdat hij nog anderhalve maand moet wachten op een diploma om in dergelijke job te kunnen starten) is niet redelijk verantwoord.

Tenslotte wordt verzoeker verweten dat hij maar “de geijkte weg” moet volgen.

Ook die redenering vanwege verweerder kan niet worden gevolgd.

Verzoeker volgt net de geijkte weg: hij studeerde en integreerde in België tijdens de asielprocedure van diens moeder en tijdens zijn eigen asielprocedure. Nu is hij op anderhalve maand van de eindmeet, in een sector waarbij er jobgarantie bestaat in België, gezien hij afstudeert in een richting voor een knelpuntberoep. Hij zal evident maar in dergelijk knelpuntberoep mogen werken na verblijfsmachtiging, zodat hij conform de wettelijke procedure van art. 9bis Vw., gezien zijn klemmende humanitaire situatie, diens aanvraag op gemotiveerde wijze indiende (en hiertoe zelfs met de nodige moeite de administratieve heffing betaalde).

Verweerder kan dan ook diens weigering niet daadkrachtig motiveren mits de stelling dat verzoeker maar de geijkte weg dient te volgen.

Artikel 9bis Vw. is een wettelijk voorziene procedure teneinde een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden aan te vragen in België indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (lees

“omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen” – zie supra).

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de vraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren mits de motivatie dat verzoeker zich maar tot de geijkte weg moet richten indien hij in België wil werken in een knelpuntberoep.

Zolang artikel 9bis Vw. in de wet is ingeschreven, dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning verzoekt in België.

Voorts dient te worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Weinig bepalingen in de Vreemdelingenwet geven méér ruimte/appreciatiebevoegdheid aan verweerder dan artikel 9bis Vw. De motivatieplicht van verweerder mag in dergelijke materie dan ook helemaal niet lichtzinnig worden opgevat.

Verweerder motiveert in casu enerzijds niet afdoende waarom alle omstandigheden in hoofde van verzoeker samen genomen (incl. de gevaarssituatie in diens land van herkomst en zijn langdurig verblijf in België op heden op een zucht van een diploma om te werken in een knelpuntberoep ... terwijl de werkloosheidscijfers in zijn land van herkomst ontluisterend zijn) het voor hem géén moeilijke kwestie maken om diens verzoek in te dienen in diens land van herkomst;

Terwijl anderzijds de motivatie niet deugdelijk en in strijd met art. 9bis Vw. verwijst naar “de geijkte weg” alsof artikel 9bis Vw. géén wettelijke voorziene geijkte weg is om een verblijfsvergunning te verzoeken.

Wanneer de motivatie niet deugdelijk is om een beslissing te ondersteunen, dringt de verbreking hiervan zich op.

Het standpunt van verweerder is in strijd met zowel het redelijkheidsbeginsel als de motivatieplicht, alsook met artikel 9bis Vw. zelf, door het begrip “buitengewone omstandigheid” in casu op een kennelijk onredelijke wijze te eng te beoordelen.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn, zoals de verzoeker pertinent stelt, de omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er in de aanvraag aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Waar de verzoeker betoogt dat de onveiligheidssituatie in Ingoesjetië, zoals bevestigd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mede in rekening diende te worden genomen bij de verdere beoordeling van de aanvullende redenen die in de aanvraag werden ontwikkeld als buitengewone omstandigheid, merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag van 30 oktober 2015 slechts de volgende elementen heeft naar voor gebracht aangaande de vrees voor zijn leven bij terugkeer naar Ingoesjetië:

“Vooreerst zijn verzoekers tot op heden nog steeds kandidaat-vluchteling waarbij hun asiëldossier hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (DVZ-nrs.: ...), zodat verzoekers minstens zolang hun asiëprocedure lopend is zich onmogelijk terug kunnen begeven naar hun land van herkomst ter aanvraag van huidig verzoek (stuk 4 en 5);

Verzoekers vormen een hecht gezin, waarbij de moeder (i.c. eerste verzoekster) met de nodige ‘bagage’ in België aankwam.

Eerste verzoekster diende haar land van herkomst (INGOESJETIË) te ontvluchten nadat zij in 2005 werd verkracht door meerdere mannen van de Russische autoriteiten. Aangezien een groot stigma rust op verkrachting in INGOESJETIË, kon verzoekster dit voorval van seksueel geweld onmogelijk rapporteren bij de plaatselijke autoriteiten. Daarenboven was verzoekster gehuwd op het ogenblik van de feiten waardoor zij vanwege de verkrachting de volledige familie heeft onteerd. Haar man verliet haar kort nadien, zoals dit gebruikelijk is in INGOESJETIË. Verzoekster diende daarenboven te schuilen voor repercussies door haar schoonfamilie.

Vanwege deze feiten diende verzoekster dus haar land van herkomst te verlaten. Ook beide zonen werden het slachtoffer van deze feiten. Verzoekster ontvluchtte samen met haar jongste zoon (tweede verzoeker) haar land van herkomst uit schrik voor haar leven en dat van haar zoon. Haar man verliet samen met derde verzoeker (de oudste zoon) het land van herkomst en vestigde zich in Polen. In 2007 ontvluchtte derde verzoeker op 17-jarige leeftijd Polen om zich bij zijn moeder en broer te vestigen in BELGIË.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekers zich in de onmogelijkheid bevinden om huidig verzoek in te dienen bij de Belgische Ambassade in hun land van herkomst. Bij terugkeer vrezen zij voor hun leven.”

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de door de verzoeker (samen met zijn moeder en broer) ingediende verblijfsaanvraag van 30 oktober 2015. Zoals reeds hoger gesteld, berust de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden volledig bij de aanvrager en dient deze in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde heeft in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook geen verdere verplichting dan te onderzoeken en te motiveren inzake de daadwerkelijk in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Aangezien uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoeker in zijn aanvraag slechts heeft gesteld dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest voor zijn leven omwille van de feiten waarvan zijn moeder het slachtoffer is geweest, kan van de gemachtigde dan ook niet worden verwacht dat hij de algemene onveiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst (mede) in rekening neemt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft in zijn aanvraag enkel individuele redenen naar voor gebracht als waarom hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Ingoesjetië en uit de aanvraag blijkt niet dat op enige wijze de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië naar voor werd geschoven als een beletsel om er (tijdelijk) terug te keren, teneinde volgens de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verzoeker kan, in tegenstelling tot hetgeen hij lijkt voor te houden bij de uiteenzetting van zijn middel, dan ook niet van de gemachtigde verwachten dat deze op eigen initiatief een onderzoek voert naar de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië, dan wel naar de redenen waarom het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal werd geweigerd. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nagelaten heeft om de beslissing van 27 mei 2015 van de commissaris-generaal bij zijn aanvraag te voegen en om daaruit elementen te ontleen die het hem bijzonder moeilijk zouden maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De gemachtigde diende dan ook niet in te gaan op de redenen als waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker

werd geweigerd en de daarin vervatte vaststellingen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië.

Aangezien het de verzoeker zelf toekwam om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen en de verzoeker nagelaten heeft om in dit kader melding te maken van de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië, kan hij zich hierop in het kader van het voorliggende beroep dan ook niet dienstig beroepen. Het komt de Raad, als annulatierechter, bovendien niet toe om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over de vraag of de voor het eerst in het verzoekschrift naar voor geschoven omstandigheden al dan niet zouden kunnen verantwoorden dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend.

De Raad kan voorts in het motief, dat de verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt *“aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”* en het motief dat *“de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf (...) bijgevolg geen andere beoordeling (wettigen) dan die van deze instanties”*, niet lezen dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet identiek beoordeelt als de vrees in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft immers, zoals het hem toekwam, vastgesteld dat de verzoeker in zijn aanvraag geen enkel bewijs voorlegt om de bewering dat hij voor zijn leven vrees, te staven. Hij stelt verder dat de loutere vermelding dat de verzoeker vrees voor zijn leven, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker betwist op zich ook niet dat hij bij zijn aanvraag geen bewijs van de voorgehouden vrees heeft voorgelegd. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden volledig bij de verzoeker ligt, volstaan deze vaststellingen op zich dus reeds om de vrees voor het leven in Ingoesjetië niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden. De verdere motieven, waarop de verzoeker zijn kritiek richt, doen hieraan dan ook geen afbreuk. De motieven van de bestreden beslissing wijzen er zodoende enkel op dat de gemachtigde oordeelt dat de vrees voor het leven niet wordt bewezen en dat er geen enkel nieuw element werd toegevoegd aan de elementen die reeds in de asielpcedure werden naar voor gebracht en die niet werden weerhouden, zodat de gemachtigde de in de aanvraag naar voor gebrachte bewering met betrekking tot de vrees voor het leven niet als buitengewone omstandigheid aanvaardt. Uit niets blijkt dat de gemachtigde zou voorhouden dat enkel een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen indien de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) of een reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) aantoont.

De verzoeker bekritiseert vervolgens ook de motieven omtrent zijn studies industriële elektriciteit en de grote waarschijnlijkheid dat hij een job in een knelpuntberoep kan uitoefenen. Waar de verzoeker wel kan worden gevolgd in zijn betoog dat de motiveringsplicht *in casu* strenger moet worden opgevat aangezien de gemachtigde bij gebrek aan wettelijke criteria ter zake over een zeer ruime beoordelingsmarge beschikt, dient de Raad er aan de andere kant op te wijzen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de daarin voorziene mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in België in te dienen, een uitzondering vormt van het algemene wettelijke principe (artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet) dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen moet, als uitzonderingsbepaling, dan ook restrictief worden geïnterpreteerd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar de verzoeker stelt dat het absurd is dat hem wordt verweten dat hij geen arbeidscontract voorlegt, merkt de Raad op dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing onvolledig leest. De gemachtigde heeft ter zake immers het volgende gesteld:

“Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft zijn scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene (evenals zijn moeder) steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene op dit ogenblik reeds

twintig jaar oud is en dus niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt in dit kader verder nog aan dat het verlies van een schooljaar wanneer deze opleiding bijna afgerond is en per definitie een tewerkstelling zal opleveren in een knelpuntberoep wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Echter, betrokkene loop(t) hier op de feiten vooruit. Hij heeft zijn schooljaar nog niet afgerond en hij is nog niet tewerkgesteld in een knelpuntberoep, hij legt evenmin een arbeidscontract voor. Het gaat hier dus op een loutere bewering die vooruitloopt op de feiten. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker voert geen enkele betwisting omtrent de eerste deel van de hierboven geciteerde motieven. De Raad wijst er dan ook op dat de gemachtigde zich geenszins heeft beperkt tot de stelling dat de verzoeker geen arbeidscontract voorlegt en dat hij zich beperkt tot loutere beweringen. Wat betreft het aangehaalde verlies van een schooljaar in een opleiding die zicht geeft op tewerkstelling in een knelpuntberoep, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoeker vooruitloopt op de feiten. Het is immers correct dat de verzoeker zijn schooljaar nog niet heeft afgerond, dat hij nog niet tewerkgesteld is in een knelpuntberoep en dat hij geen arbeidscontract voorlegt. Waar de verzoeker aanmerkt dat hij zich niet heeft beperkt tot een loutere bewering, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij verwijst naar extracten uit zijn verblijfsaanvraag van 30 oktober 2015 die werden weergegeven onder de titel III: “*gegrondheid van onderhavige aanvraag*”. Aangezien de elementen ten gronde slechts aan bod kunnen komen indien de aanvraag op ontvankelijke wijze is ingediend, kan en hoeft de gemachtigde hierop dan ook niet in te gaan bij zijn beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Bovendien blijkt uit de samenlezing van de hierboven geciteerde motieven dat de gemachtigde enkel vaststelt dat de verzoeker niet kan vooruitlopen op een diploma en een tewerkstelling die hij nog niet heeft bekomen. Een dergelijke beoordeling is geenszins kennelijk onredelijk. Buitengewone omstandigheden moeten immers werkelijke omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Hypothetische elementen, zoals een toekomstig diploma of een toekomstige tewerkstelling, kunnen dan ook redelijkerwijze niet worden aanvaard. Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoeker in zijn aanvraag heeft gesteld een stage te volgen, zodat het geenszins totaal ondenkbaar is dat hij reeds een arbeidscontract zou kunnen voorleggen voor een huidige, dan wel een toekomstige, tewerkstelling.

Waar de verzoeker stelt dat de staatssecretaris zich wenst in te zetten op een méér actieve dan passieve migratie en dat het zich evident aandient dat een verblijfsmachtiging wordt gegeven aan economisch actieve migranten, wijst de Raad er nogmaals op dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de verzoeker niet heeft aangetoond dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er is zodoende nog geen oordeel geveld, noch in de negatieve, noch in de positieve zin, over de aanspraken die de verzoeker ten gronde zou maken op een machtiging tot verblijf. Verzoekers betoog is op dit punt dan ook niet dienstig. Ook de kritiek dat de staatssecretaris zich wel degelijk bezig houdt met uitzettingen, is niet relevant. De bestreden beslissing betreft immers geen uitzettingsbeslissing.

De Raad acht het voorts ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde niet aanvaardt dat er (voldoende) gelijkenissen zijn tussen verzoekers geval en het geval van de uitzetting van Navid Sharifi. De gemachtigde motiveert in dit kader als volgt:

“Betrokkene beroept in dit kader verder nog op de overeenkomsten tussen zijn dossier en dat van Navid Sharifi en Hassan Masood. Verwijzing naar “gelijkaardige dossiers” vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Volledigheidshalve merken we op dat in de aangehaalde dossiers geen machtiging tot verblijf werd afgeleverd op basis van een prangende humanitaire situatie. Het is dan ook enigszins vreemd te noemen dat betrokkene zich net op deze dossiers beroept.

M.b.t. de uitspraken van de staatssecretaris en zijn beleid merken we op dat de aangehaalde uitspraken van de staatssecretaris betrekking hebben op jongeren die als niet-begeleide minderjarige in België zijn toegekomen en werkzaam zijn in een knelpuntberoep. Echter, dit is niet van toepassing op betrokkene. Betrokkene kwam samen met zijn moeder naar België en hij is niet tewerkgesteld in een knelpuntberoep, hij volgt een opleiding waarmee hij mogelijks tewerkgesteld kan worden in een knelpunt beroep. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, eventueel in een knelpuntberoep, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zonder diploma, een vogel voor de kat zou zijn en hij verwijst naar de werkloosheidscijfers in regio van herkomst, die torenhoog zouden zijn. Echter, we stellen vast dat betrokkene in het bezit is van zijn diploma secundair onderwijs, dat hij hier behaalde. De bewering dat hij zonder diploma een vogel voor de kat zou zijn, is aldus foutief. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen verdere opleidingen zou kunnen volgen. Met betrekking tot de werkloosheidscijfers, deze cijfers gelden voor alle inwoners van zijn regio van herkomst en kunnen dan ook niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien gaat het hier slechts om een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst de aanvraag om de machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker betwist niet dat hij niet als niet-begeleide minderjarige naar België is gekomen en dat hij nog geen job heeft in een knelpuntberoep. Evenmin betwist hij dat het bestuur aan de in de aanvraag genoemde vreemdelingen (Navid Sharifi en Hassan Masood) geen machtiging tot verblijf werd afgeleverd op basis van een prangende humanitaire situatie. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde in het geval van Navid Sharifi wél buitengewone omstandigheden zou hebben aangenomen. De motieven omtrent de verwijzing naar de voormelde vreemdelingen, zijn geenszins kennelijk onredelijk. De loutere bewering dat de vergelijking wel opgaat omdat beiden als minderjarige een asielprocedure hebben doorlopen, volstaat niet om aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker meent dat hij kan bewijzen dat hij binnen anderhalve maand zal afstuderen, doch bij gebrek aan ondersteunende gegevens en nu de verzoeker zelfs nog geen eindexamens heeft afgelegd, kan de verzoeker ook niet met stellige zekerheid stellen dat hij zal afstuderen.

Ook bij de kritiek dat de verzoeker wel degelijk de geijkte weg volgt door het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gaat de verzoeker voorbij aan de werkelijk strekking van de door de gemachtigde geboden motivering. De gemachtigde stelt immers geenszins dat de huidige aanvraag niet wetsconform zou zijn, maar wel dat de verzoeker, indien hij “een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, eventueel in een knelpuntberoep” hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Deze overweging wordt bovendien voorafgegaan door de volgende vaststellingen: “M.b.t. de uitspraken van de staatssecretaris en zijn beleid merken we op dat de aangehaalde uitspraken van de staatssecretaris betrekking hebben op jongeren die als niet-begeleide minderjarige in België zijn toegekomen en werkzaam zijn in een knelpuntberoep. Echter, dit is niet van toepassing op betrokkene. Betrokkene kwam samen met zijn moeder naar België en hij is niet tewerkgesteld in een knelpuntberoep, hij volgt een opleiding waarmee hij mogelijks tewerkgesteld kan worden in een knelpunt beroep. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Aangezien reeds werd gemotiveerd waarom *in casu* geen buitengewone omstandigheid kan worden ontwaard in de uitspraken van de staatssecretaris omtrent jongeren die als niet-begeleide minderjarige in België zijn toegekomen en (effectief) werken in een knelpuntberoep, is het duidelijk dat de door de verzoeker bekritiseerde overweging een louter overtollig motief vormt. De kritiek op een dergelijk overtollig motief is onontvankelijk. Bovendien merkt de Raad op dat de gemachtigde enkel weergeeft dat de verzoeker, indien hij een verblijf wenst te verkrijgen om in België te werken desgevallend in een knelpuntberoep, hiertoe dan de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. De gemachtigde doelt hiermee op een legale arbeidsmigratie en met de loutere bewering dat de verzoeker enkel kan werken indien hij reeds verblijfsgerechtigd is, toont de verzoeker geenszins aan dat de motieven van de gemachtigde feitelijke of juridische grondslag zouden missen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoonbaar dat de motieven van de bestreden beslissing, in hun geheel gelezen, zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De Raad benadrukt dat de gemachtigde wel degelijk omtrent het geheel van de voorgelegde elementen heeft vastgesteld dat zij geen buitengewone omstandigheid vormen om te verantwoorden dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het buitenland. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE